

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

(1874-1928)

Ἐπιφανὴς Δωδεκανήσιος ἀγωνιστὴς, ἔγκριτος νομικὸς καὶ ἀνώτατος κρατικὸς λειτουργός. Γεννήθηκε στὸ Ὕθος Καρπάθου τὸ 1874. Τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ἔμαθε στὴ γενέτειρά του καὶ ἐσπούδασε νομικὰ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν (Διδάκτορας Νομικῆς τὸ 1900).

Μετὰ τὶς νομικὲς σπουδὲς του ἐπέστρεψε στὴν Κάρπαθο κι' ἄρχισε τὴ δημόσια δράση, σὰν δικηγόρος, δικαστὴς ἢ πρόεδρος στὰ Δικαστήρια τῆς Καρπάθου. Ἡ ἐπιστημονικὴ του κατάρτιση, τὸ ἦθος κι ὁ φλογερὸς πατριωτισμὸς του, πολὺ γρήγορα ἀναδείξαν τὸν Γεώργιο Πρωτόπαπα σὲ δυναμικὴ προσωπικότητα τοῦ νησιοῦ του, μὲ πανδωδεκανησιακὴ προβολὴ κι ἀναγνώριση.

Γιὰ ἓνα διάστημα (1910-1913) δικηγόρησε στὴν Κάλυμνο καὶ στὰ γύρω νησιά τοῦ Αἰγαίου, Κῶ, Λέρο, Χίο, Μυτιλήνη. Τὸ 1913 ἀναλαμβάνει στὴν Κάρπαθο Πρόεδρος τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων. Οὔτε ἓνα χρόνο ὅμως τὸν ἄφησε

ὁ κατακτητὴς στὸ νησί του. Οἱ Ἴταλοὶ τὸν ἀπελάσαν ἀπὸ τὴν Κάρπαθο γιὰ τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα καὶ τὴν ἐθνικὴ του δράση.

Τὸ 1911 σὲ μιὰ σύντομη ἐπίσκεψή στὴν Κάρπαθο παντρεύεται τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του, τὴ χαριτόβριτη κόρη τοῦ Χατζημανώλη Καπετανάκη Μαριγώ, ἐξαίρετη ἑλληνίδα καὶ λογία. Ἀπέκτησε δύο θυγατέρες τὴν Καλλιόπη (συζ. Νικολάου Καρακατσάνη καὶ τὴν Ἀννίκα συζ. Ἐμμανουὴλ Βόζου). Στὴν Ἑλλάδα πού τὸ ἀπελάσαν οἱ Ἴταλοὶ διακρίθηκε σὰν ἀνώτατος κρατικὸς λειτουργός. Γενικὸς Γραμματέας τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Μακεδονίας (1917-1921), ἐπίσης Νομάρχης Λέσβου καὶ Ἐπαρχος στὴ Θράκη. Ἀπὸ τὸ 1923 ὡς τὸ 1926 ἦταν Προϊστάμενος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων (Πειραιᾶς). Ἀπὸ τὰ ἀξιώματα αὐτὰ πού ἄξια κατεῖχε, πάντα ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ τ' ἀνώτερα αἰσθήματα συνοδεῦαν τὴ δημόσιο δράση του. Ἡ δὲ ὑπόδουλη ἀγαπημένη του Δωδεκανήσου, γιὰ τὴν ὁποία τόσες διώξεις καὶ ταλαιπωρεῖες εἶχε ὑποστεῖ, εἶναι πάντα ἡ συνεχῆς του φροντίδα καὶ ἡ ἀπελευθέρωσή της ὁ μύχιος καὶ ἀκοίμητος πόθος του.

Τὸ 1927 κατόρθωσε νὰ τοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ μετάβαση στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα. Πῆγε στὴν Κάρπαθο. Ἐκεῖ, κοντὰ στοὺς οἰκείους του καὶ τοὺς συμπολίτες του, ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνον, πρόωρα πέθανε (1928) στὴν ἡλικία τῶν 54 χρόνων. Τάφηκε στὴ γενέτειρά του μέσα σὲ γενικὸ καὶ βαθὺ πένθος.

Πολυκύμαντη ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ Γεωργίου Πρωτόπαπα. Προσωπικότητα συναισθηματικὴ καὶ ἐνθουσιώδης, πατριώτης ἀνιδιοτελής καὶ ἀνθρωπος ἀλτρουίστης, ἐδοκίμασε τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες τῆς εὐγενικῆς του ψυχῆς, στὴν περιπέτεια τῆς ζωῆς. Στὴ σύντομη αὐτὴ σκιαγραφία του ἄς σταθοῦμε σὲ δύο σημαντικὰ γεγονότα τῆς ἐθνικῆς του δράσης.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1912, πρὶν οἱ Ἴταλοὶ καταλάβουν τὴν Κάρπαθο, ὅταν ὁ Ἰωάννης Μελισσιανὸς προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς Δημογέροντες Καρπάθου νὰ δημιουργήσουν τετελεσμένα γεγονότα, μόνον ὁ Γεώργιος Πρωτόπαπας ὑποστήριξε μὲ θέρμη τὸ Μελισσιανὸ καὶ παρότρυνε καὶ αὐτὸς σ' ἐπαναστατικὴ ἐνέργεια τοὺς Καρπαθίους.

Λίγους μῆνες ἀργότερα στὸ «Δωδεκανησιακὸ Συνέδριον» τῆς Πάτμου, πού συγκαλεῖται ἐκεῖ μὲ τὴν καθοδήγηση καὶ προτροπὴ τοῦ ὑφαιστωῖδους ἐλληνοκεντρικοῦ Ἰωάννα Στεφ. Δραγούμη διὰ τὴν προώθηση τῶν ἐθνικῶν δικαιῶν τῆς Δωδεκανήσου, ὁ Γεώργιος Πρωτόπαπας σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς Καρπάθου ἔδειξε τὸ φλογερὸ του πατριωτισμὸ, τὸν παλμὸ καὶ τὴν ὀρμὴ τῆς ἐλληνικότητάς του.